

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ

Ἡ πίστις τῆς κ. Ἐλενας Βενιζέλου. Τὸ ἄστρον τοῦ κ. Πρωῦ πουργοῦ. Τὶ ἀπαντᾷ ἡ κ. Δάφνη. Διαρκὴς ἀνανεώσεις. Ἡ ἀπαντήσις τοῦ κ. Κωστή Παλαμά. Τὶ λέγει ὁ κ. Περιώτης. Ὁ κ. Σίμος Μενάρδος καὶ ὁ κ. Κωνσ. Θεοδωροπούλου. Ἡ ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ κ. Χατζηδάκι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν ἐφευρά μας τὴ σχετικῆ μετὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς τῶν ἐξεχόντων καὶ διανοουμένων Ἑλλήνων.

Πρῶτη εἶχε τὴν καλωσύνην ἢ ἀπάντησιν στοῦ ἐρωτήματός μας, ἡ σύζυγος τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Βενιζέλου, κ. ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ.

Μετὰ τὴν κ. Βενιζέλου εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτοχίαν νὰ συνταξιδεύσῃ ὁ συντάκτης μας μέχρι Χίου, ἐκ' εὐκαιρίας τῆς ζωτικῆς τῆς Ἐκκονταετηρίδος, ἢ ὅπου ἐγένετο εἰς τὴν ποιητικὴν νῆσον πρὸ δεκατηνήμερον.

Ἀς ἀφήσομεν ἄνωγ τὸν συντάκτην μας νὰ ἐκθέσῃ μόνος τοῦ τὰ τοῦ ἰντερδιού αὐτοῦ:

Ἐμὲ μεσολαβῆσαι, γράφει, γνωστῆς Ἀχιδοῦ κυρίας, μ' ἐδέχθη ἐπι τῆς Ἑλλάδος ἢ σύζυγος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Παρεκάλεσα τὴν κ. Βενιζέλου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς τῆς γιὰ τὸ Ἐμπνεύσει. Ἡ κ. Βενιζέλου ἐδέχθη προθύμως.

Ἐπιπλέον ὑπεροβολικὰ τὸ Ἐμπνεύσει, μοῦ εἶπε. Εἶνε τὸ μόνον Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ποῦ ἐφτανε μέχρι τοῦ Λονδίνου, ἐκκλροροῦσαι ἐκεῖ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ἔβλεπα πολὺ συχνά. Εἶνε ἀναμφισβήτητος τὸ καλύτερον οἰκογενειακὸν περιοδικόν, ἀπὸ τὰ ἐκδιδομένα σήμερον.

- Ὅχτώ-δέκα ὄρες θάνατο. μὰ... μετὰ καλὸν καρπὸν.
— Ἐπιγνώσθη...
— Γιατί;
— Γιατί θὰ πεθάνομε στο δρόμον;
— Καλύτερον εἶνε νὰ πεθάνετε, παρὰ νὰ σὺς δεσποζοῦμεν οἱ Τούρκοι.

Ρωτήσαμε γιὰ τὴ διλογία ποῦ χάθηκε, ρωτήσαμε γιὰ κανένα ἄλλο μέρος, ἐκεῖ γέγονε, ἀσφαλῶς, ρωτήσαμε γιὰ τὸ ἔνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο κα' οἱ χωριώτες ὄλο καὶ μᾶς ἀπαντοῦσαν πρόθυμα. Μόνον ὁ ἀξιωματικός—σὺν ἀξιωματικῶν φανότανε—δὲν καταδέχτηκε οὔτε λέξει νὰ μᾶς μιλῆσῃ!...

Λίγα βήματα πρὸ πέρα ἦσαν πραγματικῶς τὸ πρῶτον γὰν. Μετὰ τὸ ἀποῖμα, μέσα στὴν ὁμιλίαν ποῦ ἀρχισεν νὰ πῆρῃ, εἶχαν ἀνταρτίσει, σὺν θυμωμένῳ, τὰ μῦθον καὶ γῆλον βουῶν, καὶ κατέβαζον καὶ κρημνοῦσαν ἀπάνω μας, τερματιστὸς ὄγκους κατεχνίας, ποῦ τὸν δεῖλασε κανένα.

- Ποῦ νὰ πῆρῃαι λοιπὸν κενένας μετὰ τὴν κατεχνίαν αὐτῆ;
— Πᾶμε σ' αὐτὸ τὸ γὰν, ἀδερφέ, καὶ ὅ,τι βορῆσει ἄς κατεβάσῃ, εἴπαμε.

Πῆρῃαι, χιτηρήσαμε, φωνάζομε, μὰ τὸ γὰν σιωποῦσε. Ἦταν καταστρατεῖνον.

- Θὰ εἶνε ἔρημος κα' αὐτὸ; εἶπα.
— Νὰ σπάσομε τῆς πόρτες, πρῶτερον οἱ σύντροφοί μου.
Ἀρπάξομε διὰ θεωρία κατῶνα, τὰ πετάξομε ἀπάνω τῆς καὶ τρέξομε οἱ σιδεμένιοι τῆς ἀμῆ κα' ἐστῆναξομε ἢ πόρτα διόλκωρη.
— Τὸ νοῦ σὺς στὰ λαράβια ἔσαι! Σπάμε ἡμεῖς τὴ πόρτα, εἴπαμε στοὺς συντρόφους μας.

- Πῆρῃαι ἔπειτα ἄλλα δύο κατῶνα, τὴ χιτηρήσαμε δυνατὰ καὶ μαρτίσαμε μ' ἕνα ἡχο, σὺν νὰ ἐκοῦσε χιτηρεῖον.
— Ἐἰ, ἰ, ἰ, ἰ, ἰ, ἰ! ἀκούσαμε τότε ἀπὸ μέσα.
— Ἐξοῦ καὶ ξηρὸ! Γιατί δὲν μιλᾷς τόσον ὄρα;
— Φοβόμουν ὁ ἔρημος!... Δὲν ἤξερα ποῦ εἶστε... Σταθῆτε λίγο κα' ἔρτασα... Μὴ σπάνετε τὴ ἐθύρα, ὅ' ἀνοῖξο!

Ἐνας κακοφίλικος χωριώτης μετὰ μῦθον γένεια καὶ μαλλιά, παρουσιάστηκε πρὸς μας. Ἐχοῦσθηλῆζε τὰ χέρια του καὶ παύοσε μετὰ τῆς κάλτσες, μέσα στῆς λάτσες. Ἀνάψαμε ἕνα σιγίττο νὰ τὸν δοῖμε. (Ἡ συνέχεια στοῦ προηγουμένου)

Κατόπιν, ἡ κ. Βενιζέλου μοῦ δίδει τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς τῆς: —Ἀ'Ἐπιστεψα καὶ πιστεύω, λέγει, στοῦ ἄστρον τοῦ Βενιζέλου!...

Ἡ γνωστὴ ποιήτρια καὶ ἐπιλεκτὴ συνεργάτις μας κ. ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ, ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός μας: —Τὸ ἀξιωματὸν μου στὴ ζωὴ καὶ στὴν Τέχνην, εἶνε ἢ ἀναεῶνα διαρκῶς τὸν ψυχικὸν μου κόσμον καὶ νὰ συγχρονίζομαι.

Ὁ ποιητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, μᾶς ἐπεῖλε τὴν ἔξῃς ἀπάντησιν: —Δὲν ἔχω ἐκ τῶν προτέρων ἀξιωμα. Μοῦ τὸ δίνει καθὲν ὄρα ἡ ζωὴ, στὴν ὅρα του.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐμπνεύσει καὶ βιομηχανοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπάντη ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός μας: —Νὰ μὴν ἀπογοητεύομαι ποτὲ καὶ νὰ κινεῖται πάντοτε ὑψηλότερα.

Ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ ἀριστοτέχνης μεταρροσῆς ἕξων ἀριστογραφήματων κ. ΝΙΚ. ΠΟΡΙΩΤΗΣ, ἀκούει κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἐρωτήματα ποῦ τοῦ ἐπιβάλλομαι. Καὶ ἀπαντᾷ ἡμεῖς, κατηρηματικὰ καὶ πεσοῦνα: —Ἀξιωματὸν στὴ ζωὴν μου ἔχω, τὸ νὰ μὴν ἀπαντῶ καὶ νὰ ἔχω συμπεριεχῶ σὲ τέτοια ἐρωτήματα!...

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΟΣ μᾶς ἔπελε τὴν κατῶτη ἀπάντησιν: —Ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς μου εἶνε ὁ σίχος τοῦ Ἐπιχάρου: «τὸν πόνον πολλοῦ σὶν ἡμῖν πάντα τ' ἀγαθ' οἱ Θεοί», δηλαδῆ, ἦταν κινεῖται κανεὶς θὰ ἀνταειφθῇ.

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΗΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὸν τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βῆμα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὸν τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μᾶς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλήγορα ἢ σῆνε ἢ γυροῖε νὰ φρωσῆ ἄλλους... Ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς; δὲν βαρῆσομε! Μ' ἀροῦ καὶ καλὰ μοῦ ζητᾷτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρριζε τοῦλάχιστον τριγῶνον σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μετρία καρὰ εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΗΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὸν τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βῆμα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὸν τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μᾶς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλήγορα ἢ σῆνε ἢ γυροῖε νὰ φρωσῆ ἄλλους... Ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς; δὲν βαρῆσομε! Μ' ἀροῦ καὶ καλὰ μοῦ ζητᾷτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρριζε τοῦλάχιστον τριγῶνον σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μετρία καρὰ εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΗΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὸν τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βῆμα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὸν τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μᾶς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλήγορα ἢ σῆνε ἢ γυροῖε νὰ φρωσῆ ἄλλους... Ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς; δὲν βαρῆσομε! Μ' ἀροῦ καὶ καλὰ μοῦ ζητᾷτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρριζε τοῦλάχιστον τριγῶνον σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μετρία καρὰ εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΗΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὸν τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βῆμα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὸν τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μᾶς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλήγορα ἢ σῆνε ἢ γυροῖε νὰ φρωσῆ ἄλλους... Ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς; δὲν βαρῆσομε! Μ' ἀροῦ καὶ καλὰ μοῦ ζητᾷτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρριζε τοῦλάχιστον τριγῶνον σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μετρία καρὰ εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΗΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στοῦ ἐρωτήματός τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὸν τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βῆμα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὸν τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μᾶς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλήγορα ἢ σῆνε ἢ γυροῖε νὰ φρωσῆ ἄλλους... Ἀξιωματὸν τῆς ζωῆς; δὲν βαρῆσομε! Μ' ἀροῦ καὶ καλὰ μοῦ ζητᾷτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρριζε τοῦλάχιστον τριγῶνον σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μετρία καρὰ εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἐπῆρξαν στὴν Ἑλλάδα 1239 ἐν ὄρω σζολεῖα.

—Τὰ γερᾶμα πετοῦν μετὰ ταχέτητα 150 μιλίων τὴν ὄρα.

—Ἐπιπλέον εἶνε ὅτι τὸ ἄλιον ὄρον τῶν θαλασσῶν θὰ μωροῦσε νὰ σκεπασθῆ ἔκτασι 5 ἑκατομ. τετραγωνικῶν μιλίων.

